

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7378/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brletić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marija Petriško iz Zagreba, Odranska ulica 5, OIB: 13549199397, zastupanog po punomoćniku Franu Bazina, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 17. travnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno uz zamjenicu punomoćnika Marinelu Marić, odvjetnicu, te zamjenice punomoćnika tuženika Darie Petričević, odvjetničke vježbenice, dana 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2. Ugovora o kreditu broj 7102944474 od 6. prosinca 2005. zaključenog između tužitelja Marija Petriško, kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačka banka d.d., kao kreditora, koja glasi:

"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor."

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Mariju Petriško nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.106,18 eur zajedno sa zateznom kamatom od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 6.12.2005. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 7102944474 koji u čl. 2. sadrži odredbu kojom mu je nametnuta/ugovorena naknada sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, a koja mu je i naplaćena kao naknada za obradu zahtjeva. Tužitelj ovu odredbu smatra nepoštenom ističući da se radi o tipskom ugovoru koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo te da ista uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, sve sukladno odredbi čl. 81. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Stoga ovu ugovornu odredbu predlaže utvrditi ništetnom pri čemu

napominje da ga tuženik uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe odnosno da mu nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita pa mu je sve ponuđeno po principu "uzmi ili ostavi". Tužitelj potražuje i naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora imajući u vidu da je ista naznačena u iznosu od 1.327,01 eur, dok tužitelj tužbenim zahtjevom zahtjeva utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora s time da je sam tužitelj u tužbi naveo da mu je na ime tzv. ulazne naknade naplaćen iznos od 379,19 eur, što tuženik niti ne spori. Nadalje, tuženik osporava valjanost punomoći dostavljene uz tužbu iz razloga što iz iste proizlazi da je tužitelj opunomoćio svog punomoćnika na podnošenje tužbe radi isplate, a ne radi utvrđenja što je predmet ovoga postupka. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom pri čemu ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se je sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Smatra da je navedena ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva pa nije dopušteno ocjenjivati je li ista nepoštena s time da je tuženik tužitelja u cijelosti informirao tijekom pregovora o njegovoj obvezi na plaćanje ove naknade pa je tužitelj mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Pri tome tuženik napominje da se radi o naknadi za troškove koji su mu i prouzrokovani uslijed obrade kredita (operativni troškovi, materijalni troškovi, troškovi trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge te povezani regulatorni troškovi). Osim toga, napominje da navedena ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama te slijedom svega navedenoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje naknadu parničnog troška s time da je u podnesku od 30.12.2025. (stranica 82-88) istakao da tužitelj nema pravni interes za vođenje predmetne parnice imajući u vidu da tužbenim zahtjevom traži samo utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe što znači da je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. Zakona o parničnom postupku pa bi takvu tužbu mogao podnijeti samo prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Stoga smatra da je tužitelj bio dužan postaviti i kondemnatorni zahtjev na isplatu radi čega predlaže tužbu odbaciti.

3. Vezano uz prigovor tuženika da je tužitelj vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,01 eur naznačio očito suviše visoko imajući u vidu da tužitelj tužbenim zahtjevom zahtjeva utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, a da nije sporno da je tužitelju na ime tzv. ulazne naknade naplaćen samo iznos od 379,19 eur, sud je temeljem odredbe čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) na pripremnom ročištu održanom dana 5.3.2026. rješenjem (stranica 158) kao vrijednost predmeta spora odredio upravo iznos od 1.327,01 eur jer se ovdje radi o tužbenom zahtjevu koji se ne odnosi na novčanu svotu pa je temeljem odredbe 40. st. 2. ZPP-a mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio, a ovaj sud ne smatra da je ista označena suviše visoko imajući u vidu da je odredbom čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 118/18 i 51/23) propisano da se u parnicama u kojima je

predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eur.

4. Nadalje, ovaj sud ne smatra da punomoć dostavljena uz tužbu (stranica 4) ne bi bila valjana samo zato što je u istoj izričito navedeno da je tužitelj opunomoćio svog punomoćnika na podnošenje tužbe protiv tuženika radi isplate, a ne radi utvrđenja ništetnosti, sve iz razloga što iz navedene punomoći jasno proizlazi da tužitelj svog punomoćnika ovlašćuje da ga zastupa pred sudom i izvan suda u svim njegovim pravnim poslovima te da radi zaštite i ostvarenja njegovih na zakonu osnovanih prava i interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva. Stoga je ovakva punomoć izdana sukladno odredbi čl. 95. ZPP-a pri čemu se napominje da tužitelj ovakvu punomoć nije osporio, već je naprotiv pristupio na ročište 17.4.2026. na kojem je saslušan kao stranka upravo na okolnosti navedene u predmetnoj tužbi.

5. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (stranica 5-13) te u dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu (stranica 66-72), a proveden je i dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke (stranica 160).

6. Tužbeni zahtjev je osnovan u cijelosti.

7. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da je između tužitelja i tuženika sklopljen Ugovor o kreditu broj 7102944474 od 6.12.2005. (stranica 6-10, u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu) i to na iznos od 85.200,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, a da je u čl. 2. toga Ugovora o kreditu određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.

8. Sporno je, je li navedena odredba predmetnog Ugovora o kreditu nepoštена u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača, a slijedom toga i ništeta pri čemu tuženik ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe.

9. Tužitelj u svom iskazu (stranica 160) navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopio radi kupnje stana koji mu je bio potreban za osobne potrebe odnosno za stanovanje, a da nije bio vlasnik niti obrta niti trgovačkog društva. Tvrdi da o pojedinim ugovornim odredbama nije pregovarao jer mu je predmetni Ugovor o kreditu predložen kao gotov, a kako ga je pročitao prije potpisivanja, to je vidio da je ugovorena njegova obveza plaćanja naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Međutim, kada je pitao zašto to mora platiti, rečeno mu je da je takva procedura pri čemu mu nije ništa pojašnjeno o tim naknadama i troškovima u smislu na što se odnose. U svakom slučaju, navodi da mu je naplaćena naknada na način da mu je umanjen iznos odobrenih sredstava.

10. Ovakav iskaz tužitelja iz kojeg jasno proizlazi da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo već da je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora te da je bila uvjet sklapanja istog s time da tužitelju nije pojašnjeno zašto mora platiti

ovu naknadu i na što se ista zapravo odnosi, sud je prihvatio kao istinit jer je isti iznesen uvjerljivo i logično.

11. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o kreditu (stranica 6-10) kao i u dokumentaciju koju je tuženik dostavio uz odgovor na tužbu (stranica 66-72) također je utvrđeno da niti u toj dokumentaciji, za koju tuženik tvrdi da je tužitelj u istu imao uvid prije potpisivanja predmetnog Ugovora o kreditu, nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada i na što se točno odnosi pa kako je odredbama čl. 81. st. 1. i 2. te čl. 82. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, uz napomenu da je odredbom čl. 84. ZZP-a propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni samo ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, dok je uvidom u spornu odredbu predmetnog Ugovora o kreditu utvrđeno da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja odredba je nerazumljiva i nedorečena, to je sud slijedom svega navedenoga spornu odredbu iz čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio ništetnom pa je odlučeno kao pod točkom I. izreke pri čemu nije sporno da je tužitelju navedena naknada i naplaćena.

12. Pri tome sud nije prihvatio navod tuženika da bi tužitelj trebao posebno dokazivati svojstvo potrošača smatrajući da je na tužitelju teret dokaza o tome u smislu odredbe čl. 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/22). Naime, tužitelj u svom iskazu navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopio za kupnju stana koji mu je bio potreban za stanovanje tj. za njegove osobne potrebe, dok iz predmetnog Ugovora o kreditu (stranica 6-10) jasno proizlazi da ga je on u svojstvu korisnika kredita sklopio kao fizička osoba pa iz navedenoga nikako ne proizlazi da bi tužitelj ovaj odobreni kredit koristio za neke druge tj. nepotrošačke svrhe, a ako tuženik ima saznanja da tužitelj isti nije koristio isključivo za potrošačke svrhe, tada je teret dokaza na njemu, a ne na tužitelju jer isti ne može dokazivati negativne činjenice.

13. Što se pak tiče navoda tuženika da tužitelj nema pravni interes za vođenje predmetne parnice zato što tužbenim zahtjevom traži samo utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, ovaj sud smatra da tužitelj ima pravni interes za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva temeljem odredbe čl. 187. ZPP-a jer u slučaju usvajanja istoga može potraživati od tuženika ono što je platio po osnovi predmetne ništetne ugovorne odredbe.

14. Odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, a isti se odnosi na zastupanje tužitelja po punomoćniku odvjetniku koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) i to temeljem Tbr. 7. toč. 1. za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav podneska od 4.2.2026. u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) te temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 5.3.2026. i 17.4.2026. u iznosima od po 200,00 eur (100

bodova x 2,00 eur) što ukupno iznosi 800,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 200,00 eur, dok trošak sudske pristojbe na tužbu iznosi 53,09 eur koliko iznosi i trošak sudske pristojbe na presudu pa to onda sveukupno iznosi 1.106,18 eur koliko je tuženiku pod točkom II. izreke i naloženo da mu nadoknadi na ime parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od 28.5.2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate i to temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, a po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23.)

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćnicima tuženika

Broj zapisa: **9-30888-ad72f**

Kontrolni broj: **0a15b-1ab6f-28f2c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.